

rep.nr.

2012/1325

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 10 MEI 2012

7e KAMER

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - ziekteverzekering
tegensprekelijk
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

in de zaak:

M

R

de wordt vertegenwoordigd door haar echtgenoot,
houder van een schriftelijke volmacht, appellante,

tegen:

LANDSBOND DER ONAFHANKELIJKE ZIEKENFONDSEN, met zetel te
1150 BRUSSEL, Sint-Huibrechtsstraat, 19, geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. VANDENHOUTE Magda, advocaat te 1180
BRUSSEL, Floréallaan 104

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken bij verstek van mevrouw M op 08-04-2011 door de Arbeidsrechtbank te Brussel, 28e kamer (A.R. 10/14556/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 2 mei 2011,
- de neergelegde conclusie,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 29 maart 2012 door advocaat-generaal J.-J. ANDRÉ,

- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 1 december 2011, de zaak werd in voortzetting gezet op 22 maart 2012, waarna de debatten werden gesloten, de zaak werd overgemaakt aan het openbaar ministerie voor schriftelijk advies en ten slotte in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

Mevrouw M werd arbeidsongeschikt erkend sinds 19 januari 2009 naar aanleiding van problemen aan de rechterpols, waarvoor zij een chirurgische ingreep onderging begin februari 2009. Van 18 februari 2009 tot 3 mei 2009 ontving zij arbeidsongeschiktheidsuitkeringen van de Landsbond der Onafhankelijke Ziekenfondsen.

Op 6 februari 2009 werd mevrouw N ingeschreven in het sociaal statuut der zelfstandigen naar aanleiding van een mandaat van zaakvoerder dat zij opnam in een coöperatieve vennootschap, opgericht op 27 januari 2009.

Op basis van deze vaststelling vorderde de Landsbond der Onafhankelijke Ziekenfondsen de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen terug die zij aan mevrouw Mineo had betaald van 18 februari tot 3 mei 2009.

2.

Bij gebreke aan minnelijke terugbetaling heeft de Landsbond der Onafhankelijke Ziekenfondsen een verzoekschrift neergelegd voor de arbeidsrechtbank te Brussel op 8 oktober 2010.

Bij vonnis van 8 april 2011, ter kennis gebracht op 27 april 2011, heeft de arbeidsrechtbank te Brussel bij verstek mevrouw M veroordeeld tot terugbetaling van de genoten arbeidsongeschiktheidsuitkeringen voor een bedrag van 1.565,68 €.

3.

Bij verzoekschrift van 2 mei 2011 heeft mevrouw M hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het is ingeleid binnen de maand na de kennisgeving van de bestreden beslissing en is aldus tijdig. Het beroep is ontvankelijk.

III. BEOORDELING.

1.

Mevrouw M betwist dat zij in de periode van 18 februari tot 3 mei 2009 effectief de arbeid heeft hervat. Zij zet uiteen dat zij, via tussenkomst van haar echtgenoot, op 27 januari 2009 aanvaard had pro forma het zaakvoerderschap op te nemen van een vennootschap, opgericht door drie personen, die echter niet aan de voorwaarden voldeden om een mandaat als zaakvoerder op te nemen. Zij dacht dat zij wel aan de wettelijke voorwaarden voldeed (attest bedrijfsbeheer), hetgeen achteraf niet het geval bleek te zijn. Zij stelt dat zij reeds vanaf 3 maart 2009 haar mandaat heeft neergelegd, hetgeen door de algemene vergadering van de vennootschap aanvaard werd op 9 maart 2009. Zij zet verder uiteen dat, in afwezigheid van iemand die het mandaat van zaakvoerder kon opnemen, de vennootschap nooit enige activiteit gehad heeft.

De Landsbond der Onafhankelijke Ziekenfondsen verwijst voor de grondslag van zijn terugvordering in de eerste plaats naar de toepassing van artikel 103 § 1 van de gecoördineerde wetten van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen. De Landsbond stelt verder in besluiten dat, na kennisname van de werkhervatting, de adviserend geneesheer een einde zou gesteld hebben aan de erkenning van de arbeidsongeschiktheid. De Landsbond stelt ten slotte dat door haar werkhervatting mevrouw M zelf een einde gesteld heeft aan haar arbeidsongeschiktheid.

2.

Artikel 103 § 1 van de gecoördineerde wetten van 14 juli 1994 voorziet dat de persoon die arbeidsongeschikt erkend wordt geen recht op uitkeringen heeft voor de periode waarin hij recht heeft op loon, op vakantiegeld, op een verbrekingsvergoeding, op een gewaarborgd loon of op een andere sociale uitkering. Uit geen enkel element van het dossier blijkt dat mevrouw M, in die periode waarop de terugvordering slaat, enig loon of enige uitkering zou ontvangen hebben of daarop recht had.

3.

Er wordt geen beslissing voorgelegd van de adviserend geneesheer waarbij deze, met terugwerkende kracht, een einde zou gesteld hebben aan de erkenning van de arbeidsongeschiktheid. Vraag is overigens of de reglementering een dergelijke retroactieve erkenning toelaat.

4.

Een eventuele werkhervatting stelt niet automatisch een einde aan de erkenning van de arbeidsongeschiktheid. Een genuanceerde regeling wordt dienaangaande uitgewerkt in artikel 101 van de gecoördineerde wetten op de ziekte en invaliditeitsverzekering. Zoals uiteengezet in de studie van S. Hostaux "Le droit de l'assurance soins de santé et indemnités", Droit Social, 2009, p. 286, werd deze regeling, die in de ziekwet werd ingelast door de wet van 18 oktober 1991, ingevoerd om een einde te stellen aan de zeer strenge gevolgen die voorheen verbonden waren aan de niet toegelaten werkhervatting. De sociaal verzekerde die een niet toegelaten werk hervatte, ook al was dit miniem, werd geacht een einde gesteld te hebben aan zijn arbeidsongeschiktheid en verloor aldus volledig het recht op uitkeringen vanaf die dag. Bijkomend gevolg was dat, indien de activiteit die hij hervat had niet onderworpen was geweest aan sociale zekerheidsbijdragen, hij volledig uit het stelsel van de sociale zekerheid viel.

5.

De vraag die zich in rechte stelt is of mevrouw M effectief alle werkzaamheid had onderbroken zoals vereist wordt door artikel 100 van de gecoördineerde wetten op de ziekte en invaliditeitsverzekering.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat mevrouw M vanaf 3 maart 2009 een einde gesteld heeft aan haar mandaat, omdat bleek dat zij niet aan de voorwaarden voldeed om het mandaat van zaakvoerder van een vennootschap te kunnen uitvoeren. De instructie ter zitting, en met name de uitleg verstrekt door haar echtgenoot die haar vertegenwoordigde, maakt aannemelijk dat mevrouw M nooit het inzicht heeft gehad om effectief een activiteit uit te oefenen binnen de vennootschap waarin zij een mandaat opnam. Zij heeft enkel, op vraag van haar echtgenoot, die op zijn beurt kennissen wenste te helpen, aanvaard als zaakvoerder te figureren. Mevrouw M was overigens voor haar ziekte regelmatig tewerkgesteld in de schoonmaaksector en is in dienst gebleven van haar werkgever tijdens haar ziekte. Niets laat verder toe te veronderstellen dat mevrouw M enige vorming of ervaring had om effectief een activiteit uit te voeren binnen de maatschappij Minasa Consulting, die zich volgens haar statuten zou toeleggen op de import en export van allerlei goederen.

Uit het proces verbaal van de algemene vergadering van 9 maart 2009 van de maatschappij Minasa Consulting blijkt dat geen zaakvoerder werd aangesteld in vervanging van mevrouw M en dat de vennootschap het statuut zou hebben van "slapende" vennootschap tot op het ogenblik van de aanstelling van een nieuwe zaakvoerder. Uit het nazicht van de bijlagen bij het Belgisch Staatsblad blijkt dat nooit enige nieuwe zaakvoerder benoemd werd. Consultatie van de Kruispuntbank voor Ondernemingen laat blijken dat nooit enige verdere informatie werd verstrekt aan de Kruispuntbank met betrekking tot telefoonnummer, fax, e-mail edgl. en dat nooit een jaarrekening werd gepubliceerd.

Al deze vaststellingen maken de stelling van mevrouw M dat ook de onderneming zelf nooit enige activiteit ontwikkeld heeft aannemelijk.

Er is aldus niet aangetoond dat mevrouw M niet alle werkzaamheden had stopgezet.

6.

Het hoger beroep is dan ook gegrond.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend schriftelijk advies van de heer Jean Jacques André, advocaat-generaal,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond. Hervormt het bestreden vonnis en wijst de Landsbond der Onafhankelijke Ziekenfondsen af van zijn oorspronkelijke vordering.

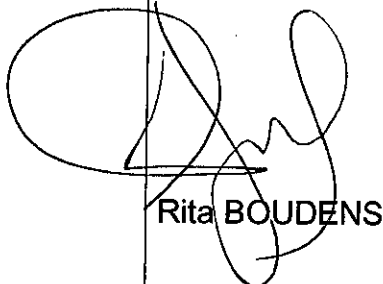
Veroordeelt, in overeenstemming met artikel 1017 al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek, de Landsbond der Onafhankelijke Ziekenfondsen tot de kosten van het hoger beroep, tot op heden begroot in hoofde van mevrouw M op 0 €.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Fernand KENIS,
Ivo VAN DAMME,
Karel GACOMS,
arbeider,
bijgestaan door :
Rita BOUDENS,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-

afgevaardigd griffier.

Rita BOUDENS

Karel GACOMS

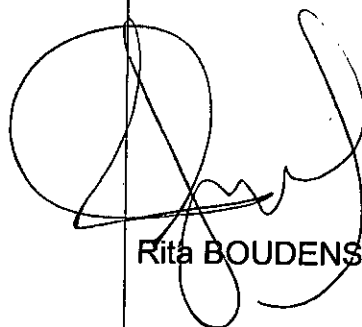
Ivo VAN DAMME

Fernand KENIS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 10 mei 2012 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Rita BOUDENS, afgevaardigd griffier.

Rita BOUDENS

Fernand KENIS